

CARTA DOMINICAL

7 DE MAIG DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA El rostre de Déu

És una sort que els evangelis hagin deixat constància de sentiments dels deixebles, que ens resulten tan propers. Qui no ha sentit alguna vegada l'anhel de “veure Déu”?

Sense deixar el context del temps pasqual, assistim a l'escena de la conversa de Jesús amb els seus deixebles. Jesús convida a tenir serenitat: “prepararé estada per a vosaltres en el cel... Jo soc el camí...”. “Llavors Felipe li diu: ‘Senyor, mostra'ns el Pare, i no ens cal res més. Jesús li respon: --Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui m'ha vist a mi ha vist el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? ¿No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? (Jn 14,8-10)

El conegut escriptor Henri J. M. Nowen va plasmar en una breu meditació la impressió que li va produir la visió d'aquesta icona d'A. Rublev, anomenada “El Salvador de Zvenigorod”. Així iniciava el seu escrit: “Veure Crist és veure Déu i tota la humanitat”. Heus aquí la icona que tracta de mostrar la mirada i el rostre de Jesucrist, és a dir, la mirada i el rostre del Pare Déu. Tota una gosadia, tan sols acceptable si tenim en compte el sentit i l'essència de la icona oriental – ortodoxa.

El primer que crida l'atenció és la deterioració en què aquesta imatge ha arribat fins a nosaltres. El rostre de Crist enmig del caos. “Un rostre trist i alhora preciós ens mira a través de les ruïnes del nostre món”. Van passar segles de destrucció i guerra i la cara de Crist va perviure (fins al seu descobriment en 1918 pel restaurador Vladimir Desyatnikov) cridant-nos a la conversió (se l'anomenà “Constructor de pau”).

La contemplació d'aquesta icona descobreix “elegància i força, dolçor i fermesa”. És tradicional en les icones orientals reproduir un

rostre de Crist amb trets austers i severos, de manera que transmeten temor. Preval la transcendència i la majestat del Verb encarnat. Però aquesta icona sembla reproduir en la seva fisonomia la salutació típica del ressuscitat: “Soc jo, no tingueu por, mireu-me, mengeu amb mi”. Una salutació que inspira alhora respecte i confiança, temor i alegria. Girat cap a nosaltres, sembla intercanviar paraules, silenci, sentiment, afecte.

Tot sembla concentrar-se en la mirada de Crist. Els seus ulls miren cara a cara a cadascú i susciten diàleg i intercanvi. Es pot dir que “Jesús és tot ulls” (Nowen), com veiem dibuixat en el llibre de l'Apocalipsi (cf. Ap 5,6). Personalment no podem evitar retornar sobre l'oració repetida en els salms: la convicció que no podem fugir de la mirada de Déu (cf. Sal 138 [139],7) i l'intens anhel de veure el rostre resplendent de Déu, la contemplació del qual ens porta l'alegria i la salvació: “Oh Déu, restaura'ns, que brilli el teu rostre i ens salvi” (Sl 79 [80]); “Molts diuen: Qui ens farà veure la felicitat? Fes brillar sobre nosaltres la llum del teu rostre!” (Sl 4,7).

La mirada de Déu Pare en Crist és il·luminadora, és la resplendor del qui és la llum que il·lumina a tothom; d'altra banda, fins i tot essent penetrant i clarivident, no és inquisitorial, sinó plena de veritat, de comunió i de misericòrdia, la mirada en la qual l'amor incondicional no contradia la veritat i la justícia, sinó que les porta a plenitud.

Són els ulls del Ressuscitat, que ens crida a deixar-nos mirar i a mirar-lo a Ell, en el punt en què trobem la veritable pau.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat